

Білоус Григорій Павлович

Біографія

Білоус Григорій Павлович народився 22 листопада 1939 року в селі Курмани Недригайлівського району Сумської області в багатодітній селянській родині. Після закінчення семирічної школи в рідному селі та Недригайлівської десятирічки романтично настроений юнак вирішив стати геологом — і в 1957 році вступив до Київського геологорозвідувального технікуму. З дипломом техника геологорозвідувальних робіт, за направленням як молодий спеціаліст, поїхав працювати в Закарпаття, де на той час базувалася Закарпатська геологорозвідувальна експедиція. Від помічника бурового майстра — до інженера-конструктора: таким був фаховий шлях Григорія Павловича в геології. У 1968 році він очолив профспілковий комітет працівників геологічної експедиції, обирався заступником голови територіального комітету працівників геологорозвідувальної галузі всієї України. У 1971 році

переведений до Київської геологічної експедиції для впровадження нової техніки і технологій розвідувального буріння на Кіровоградщині й Черкащині.

З 1973 року — заступник головного редактора Черкаської районної газети "Серп і Молот".

З 1975 року — літературний працівник відділу культури обласної газети "Черкаська правда".

У 1981 році заочно закінчив факультет журналістики ВПШ при ЦК КПУ і перейшов працювати на українське телебачення власним кореспондентом у Черкаській області. Упродовж майже десяти років його спочатку кіно-, а згодом і відеокамера фіксувала все найактуальніше, що відбувалося на Черкащині.

Особливо ж Григорій Павлович тримав у полі зору історичну, культурологічну та мистецьку тематики. Це він найпершим, разом із Зінаїдою Панасівною Тарахан-Березою, пройшов з кінокамерою в руках останнім шляхом Кобзаря. Це за його наполегливості й сприяння Успенський собор у Каневі було передано віруючим; це після його передачі по УТ було знято табу на висвітлення творчості Данила Георгійовича Нарбута, котрий згодом став народним художником і лауреатом Державної премії України імені Тараса Шевченка; це він один із перших став на захист занехаяного Мотронинського монастиря. Це його камера регулярно висвітлювала хід археологічних розкопок на Богдановій горі. Упродовж багатьох років він — незмінний літописець Міжнародного Шевченківського свята "В сім'ї вольній, новій", що проходило в багатьох областях України. У його творчому доробку близько десятка художньо-публіцистичних фільмів про діячів національної культури, серед яких найвідоміші: "Свою Україну любіть", "Здрастуй, княгине Сула!", "Повна душа болю", "Свіча осяяного слова", "Незабутні: Андрій Химко", "Є тривожне знамення цієї доби", "Україно, колиско моя", котрі виходили в ефір по обласному та національному радіо. Його багатющий

фотоархів зберігає світлини численних учасників літературно-мистецьких свят, що відбувалися на Черкащині, гостей Шевченкового краю, письменників-земляків.

Перший вірш був надрукований у 1953 році у в газеті "Зірка". Згодом Григорій Павлович друкувався в газеті Закарпатська правда", альманасі "Вітрила", журналах "Перець", "Ранок", "Україна" та ін. Перша збірка віршів "Зоряний колодязь" вийшла друком у видавництві "Молодь" 1971 року. Книга прози "Рудоман", до якої увійшли роман "Гони

золотого зайця", повість "Світло у твоєму вікні", оповідання "Гостини", побачила світ у видавництві "Радянський письменник" у 1991 році. За поему "Вогонь у камені", надруковану в журналі "Вітчизна" №7/8 за 1996 рік, був

удостоєний Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди. Національне радіо за цією поемою здійснило оригінальну радіовиставу, яка щороку звучить в ефірі й отримує численні схвальні відгуки. Книга своєрідного вибраного "Терноцвіт" вийшла друком в 1999 році напередодні його 60-річчя. Разом зі згаданими художньо-публіцистичними фільмами була удостоєна обласної літературно-публіцистичної премії "Берег надії" імені Василя Симоненка 2000 року. А за поему "Засвіти свою зорю", присвячену 280-річчю від дня народження Г.С. Сковороди, він був удостоєний регіональної премії імені М. Старицького. За поемою створена радіовистава.

Григорій Павлович БІЛОУС — літературознавець, есеїст, автор кількох літературних нарисів про колег-письменників, перекладач із польської, молдавської, білоруської, казахської мов, гуморист, пародист, автор дотепних дитячих віршів. Підготував до друку спогади О.Ф. Черненко, дружини автора знаменитого роману "Вир", про Григорія і Григора Тютюнників. У 2004 році опубліковано книгу художньої публіцистики письменника "Слова, слова, спасіте наші душі". Поема "Сповідь мандрівної вишні", присвячена Т.Г. Шевченкові, за якою національне радіо також здійснило радіовиставу. У листопаді 1999 року Григорія Білоуса було одноголосно обрано головою Черкаської письменницької організації.

Лауреат міжнародної премії імені Г. Сковороди, обласної імені В. Симоненка (1999), регіональної М. Старицького.

Григорій Білоус помер 28 грудня 2011 р. Поховано в м. Черкаси на центральній алеї міського цвинтаря.